שלשה שאכלו פרק שביעי ברכות מז.

מסורת הש"ס

ב) (ועי' תר' יומא יח: ד"ה אמין ותו' מנחות לג. ד"ה ויסלק). ג) [בדיות פ"ם מ"ג שבת מו. בטוחים ס:]. ד) [מוספתא פ"ה ס"ח ניקין נט:]. ד) [מוספתא מגילה פ"ג הט"ז]. ה) [פסחים קיט:]. ו) [כ"מ פ: מירחין פד: ניקין יכ:] שבת קכ: מירחין לפ. פסחים לה: [קוהב לה:]. ז) דמלי פ"ב מ"ח מירחין ח:]. ח) שבת מירחין פסחים סט. ט) ביצה יג:. י) תמורה ה:. כ) מי' קמן. ל) [נדרים יח:]. מ) [מ"ש מוס' פסחים קו. ד"ה דוקא]. נ) [מ"ש מוס' מוס' פוסק נב. ד"ה ויוקן]. ס) [ועי' הטבר תר' מירחין ח: ד"ה ואת מכמיס].

תורה אור השלם

1. וְאֶל הַלֵּוִּים תְּדַבֵּר וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תִקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמַּעֲשֵׂר אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם מֵאִתָּם בְּנַחֲלָתְכֶם וַהֲרֵמֹתֶם מִמֶּנּוּ תְרוּמַת יְיָ מַעֲשַׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר:
במדבר יח כו

הגהות הב"ח

(מ) רש"י ד"ה הא לא מי וכו' ותמר מר. ל"נ ד"ק דמנהדרין:

מוסף תוספות

א. ובתוס' ר"י ש כתב. יש לחלק בין המוציא לקדוש כדאמר' בר"ה פ' ראוהו ב"ד לא יפרוס אדם פרוסה וכו' ולכך יש לעצום קודם אבל קדוש יכול להוציא אע"פ שכבר יצא ולכך אינו צריך שיעצום המברך תחילה. ב. בתוס' ר"י ש כתב. לפי שאז אין נשמעת יפה קריאת התיבה.

מוסף רש"י

שחייב אדם לומר בלשון רבו. פס"ג דמרייהו כי הדדי הוי פירושייהו, פס"ה קלמר ליה כלומן שלמדתיה (בכורות ה:). שלשה אין ממתינין. אין ליריכין להמתין (נ"מ ו:). הבוצע. כגון נפל הכיס שהוא מכרך המולית ואפילו הוא קטן (עס). הוא פרשם ידו. נקערה תחלה לנפת בו את פרוסה המולית (עס). מאכילין את העניים דמאי. לא אפריהו עליהם, ממי שנריכים לחזר על פתח עמי הארץ, ומתמו על ברוב עמי הארץ מעכשיו (שבת סב:) חזומרת בגמרא הוא שהמפרידה בספק מכל, ונני עניים ומכמיה לא הטמיהו דבריהם (סוכה לה: ובע"ז עובדין יז:). ואת האכסניא. חייבת מלכי ישראל המוטלין על גבי ספיריות ריגון להגין עליהם מתריכין ראחלים הן והכי הן בעניים הוחל ולשון נמקומן (פסחים לה: ובע"ז שבת סב: ובדנין יז: לא: וסוכה שם). מעשר ראשון שנטלה תרומתו פשיטא. קס"ד תרומת מעשר שכלי נתן לכהן, וכ"ש תרומה גדולה שיש על ישראל לאפרש הפריש קודם שנתן המעשר לוי (שבת סב:). אלא שהקדימו בשבלים. ישראל היה לו לאפרש תרומה גדולה תחלה, דכתיב (שמות כב) מלאתך ודמעך לא תאחר ממלאת תרומה גדולה של כהן מתוך המעשר הזה אחר מתמשים שבו לנד מתרומת מעשר שעל הלוי לאפרש תרומה ממעשרו: וכדרבי אבבו. אשמעינן מתני' דהכי הוא דלדבי אבבו דפטור ליה לוי לגוי מתרומה גדולה שבו: מכל

עין משפט נר מצוה

לג א מי' פ"ז מהלכות ברכות הל' יג ומגן פשין כו טוש"ע ח"ח סי' קפ' סעיף ו:
ב (מי' פ"ו מהל' מחאה הל' ו טוש"ע ירה"ד סי' רפו סעי' ג ין:
לד ג מי' פ"ז מהל' ברכות הל' ה ומגן שם טוש"ע ח"ח סי' קפ' סעיף טו:
לה ד מי' שם הלכה ו ומגן שם טוש"ע ח"ח סי' קפ סעיף כ:
לו ה מי' שם הלכה ה ומגן שם טוש"ע ח"ח סי' קפו סעיף ח:
לז ו מי' שם טוש"ע שם סעיף טו:
לח ז מי' פ"ח שם הל' יד ומגן שם טוש"ע ח"ח סי' קכד סעיף ח:
לט ח מי' פ"ח שם הל' ט טוש"ע ח"ח סי' קלו סעיף ה:
מ ט מי' פ"ח ופ"ז הל' כ ומגן שם טוש"ע ח"ח סי' רמ סעיף ה:
מא י מי' פ"ו מהל' מעשר הלכה יח:
מב כ מי' פ"ח מהל' ברכות הלכה כ:
מג ל מי' פ"ג מהלכות תרומות הלכה יג טור ירה"ד סי' שלה:

רבינו חננאל

הבוצע הוא פושט ידו תחלה ואם בא לחלוק כבוד לרבו או למי שגדול ממנו הרשות בידו. פי', לענין לפשוט ידו תחלה מיירי ולא לבצוע. אין הבוצע רשאי לבצוע עד שיכלה ולעכב שיכלה אמן מפי העונים רב חסדא אמר מפי רוב העונים אמר ליה רב חמא מ"ש מפי רוב כי היכי דליקבלו ברכה אפרוסה. פירוש, שיקבלו העונים ברכה על עצמם, וכמה דלא בצע, הברכה חלויה ועומדת. וכיון שכלה אמן מפי הרוב, כבר קיבלו הברכה ונמצא פורסין הפת על הברכה. אמר ליה רב חסדא אין צריך לדקדק ולעכב שיכלה אמן מפי הכל, אלא כיון שכלה מפי הרוב כבר התחילו כולם וקרוב לכלות מפי כולם. ת"ר אין עונין לא אמן תשובה וכו' ולא אמן יתומה. שלא ידע מה בירך המברך, כלומר כמו שאין לו אב שאינו יודע מה בירך המברך. ירושלמי: אי זה הוא אמן יתומה. רב הונא אמר ההוא דמחייב לברכה ותאני ולא ידע מה עאני, כלומר שלא שמע הברכה. א"ל שמואל אילו מיתתי לי אדדיא. פי' כמהין. מי לא אכלינן. נראין הדברים שהיה מתאוה להן ונחליה לרב, אמר שמואל כיון שאלו הם מביאין לי אנא אדדיא ולרב נחליה [מן] לא היינו אוכלין. נמצא כאלו לא נמרה שעדה. לפיכך ר' שימי מצטרף [שכל] שבא אחר כך ראוי שיצטרף עמו לזימון. אכל דמאי מברך, דכיון דאלו היה אכסניא או עני מותר לו לאכול דמאי, מברך. וכן לר שאכל מעשר ראשון שנטלה ממנו תרומה מעשר ולא נישלה ממנו תרומה גדולה מברך.

רב נסים גאון

אין מכברין לא בדרכים אלא בפתח הראוי לכזוזה. איתא לפירוש פתחים הראויים למזוזה השאינן ראויין במסכת יומא בס"ק (דף יא) וכמנחת בפרק הקומץ את המנחה (דף לח): אין עונין לא אמן תשובה ולא אמן קטופה ולא אמן יתומה כו'. איתא בגמרא דבני מערבא כס"פ אלו דברים שבין בית שמאי וב"ה אי זו הוא אמן יתומה ההן דחייב בברכה וההא עאני ולא ידע מה עאני: אכל דמאי. פירשהו בתלמוד ארץ ישראל בפרק הדין אכל פירות ספק נתקנו ספק לא נתקנו מזמנין ובס"ק דעירובין (דירושלמי הנה) נמי אמרינן דמאי דמי תיקן לא תיקן כלומר שיש בו ספק אם הוצא

מז. **אין** המסובין רשאין לטעום עד שיטעום המברך. ומימה מהמוא סגא דערבי פסחים (דף קו.) דגמין ושמי אלמא דשמי קודם המברך שמא יש חלוק בין אכילה לשתיה[א] אי נמי יש לומר דלא שתה אלא להראות לו מעשה שלא היה צריך לומר יותר וירושלמי יש כשיש לכל אחד כברו או כוסו בידו יכולים לשתות אפי' קודם המברך וגבי ההוא סגא היה לו כוסו בידו והכי איתא בירושלמי אמר רבי בון בשם רב אין המסובין רשאין לטעום עד שיטעום המברך ריב"ל אמר שומין אע"פ שלא שתה המברך ולא פליגי רבי בון בשם רב שזקוק לכוס אחד דריב"ל דהיה לכל אחד כוסו בידו וכן עשה רבינו שמשון בתופה אחת שבעא המתן המולית והיה כועס רבינו שמשון הפת שהיה לפניו ואוכל והשר מקולי היה אומר אם בעא המברך ונתן לכל אחד מלקו אין צריך להמתין כל אחד עד שיטעום המברך והא דאמרי' הכא אין המסובין רשאין לטעום כו' היינו להקדים ולבוע מן הפת שבעא המברך אבל אחר שנתן לכל אחד מלקו אין קפידא וכן צריך לומר בסמוך הבוצע הוא פושט ידיו תחלה לעטול פתו ואם בא לחלוק כבוד לרבו רבאי ואמאי והא אין המסובין רשאין לעטוס וכו' ואין לומר דמן הטבול לחוליה קאמר אך המברך אוכל קודם דא"כ מה כבוד היה זה אבל לפי מה שפירשתי ניחא ויש מפרש פושט ידיו תחלה בקערה להתמיל באכילה ומכאן משמע שאין צריך למזוג מכוס ברכה לשאר כוסות שאין פגומות הכא אם אותן כוסות פגומות יש קפידא[ב]:

אמן יתומה. שאין שומע הברכה מפי המברך ועונה אחר האחרים ששמעו אמן מימה הא אמרינן בסוכה (פ"ה דף נא:) באלכסנדריא של מצרים שהיה שם קהל גדול ולא היו יכולים כולם לשמוע מפי המברך והיו מניפים בסודרים כדי שידעו מתימת הברכות ועונו אמן וי"ל שהיו יודעים באיזו ברכה החזן עומד אמנם לא היו שומעים אותו אבל הכא מיירי שאינם יודעים כלל היכן החזן עומד ומתפלל ובאיזו ברכה הוא עומד אלא עונה אחר האחרים בלא שמיעה ולא ידיעה[ג]:

כל המאריך באמן מאריכין לו ימיו ושנותיו. ובלבד שלא יאריך יותר מדאי וטעמא לפי שאין קריאת התיבה כמשמעה[ד] כשהוא מאריך יותר מדאי ומסקנא דמלתא דאין הבוצע רשאי לבצוע עד שיכלה אמן מפי רוב העונים:

אילו מייתו לי ארדיליא וכו'. משמע דכן הלכה דרב נמי לא פליג אבל אי אמר הב לן ובריך שהשימו דעתם מלאכול אין שלישי מצטרף עמהם:

והלכתא גדול מברך. ומיהו אם הגדול נותן רשות לקטן לברך שפיר כדאשכחן (לעיל מג. מו:) דאמר ליה לרב משי ידך וכו': **ומאכילין** את האכסניא דמאי. מייתי באכסניא ישראל ומוטלין עליהם לזונם והם כעניים ודוקא דמאי אבל טבל לא דאם לא אין אמרתי לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן המעשר אמר ליה[ו] רב פפא לאביי אי הכי אפילו הקדימו בברי נמי אמר ליה עליך אמר קרא מכל

ולא כידים מזוהמות. כנעילת מים אחרונים: **ממערבא.** לפי שהיה רגיל רגיל לעלות מבבל לא"י ולומר הוא דבריו משמו של ר' יוחנן: **בפסח הראוי למזוזה.** כלומר בכניסת כל פתחים למעוטי דרכים ופרלות: **לעטוס אימתי.** אין חלוק בדבר אלא שמייב לומר בלשון רבו: **קדיש.** רבה בר בר חנה ליבא על השולחן ולשעות לבנו הלכות סעודה לפי שהחתן רגיל לבנות ולהיה מלמדו היאך יעשה: **לבנות.** לפרות הפרוסה מן הפת: **עד שיכלה אמן מפי העונים.** אמן אחר ברכת המוציא דלא עניית אמן מן הברכה היא ואמרי' בפרק כילד מברכין (לעיל דף לט:) צריך שתכלה ברכה קודם בליעה: **תעופה.** שקורין את הלף בתעוף ולא בפתח[ה] ואומר אמן והוא צריך לומר אמן: **קטופה.** שמתסר קריאת הע"ן שאינו מוציאה בפה שהא נכרת: **יתומה.** שלא שמע הברכה אלא שמע שעונין אמן. והא דאמרי' בהחליל (סוכה נא:) שבאלכסנדריא של מצרים היו מניפים בסודרים כשהגיע עת לענות אמן אלמא לא שמעי וקא ענו הנהו מידע ידעי שהם עונים אחר ברכה ועל איזו ברכה הם עונים אלא שלא היו שומעים את הקול: **ולא יורוק ברכה מפיו.** במהירות שדומה עניו כמשא אלא שחוק קנוט הוא לו: **וקא מפרכב ואכיל.** ממהר לאכול כדי להעמרף לזימון ויזמנו עליו: **אכילנא לן.** גמרה לן סעודתנו קודם שבאת ואי אתה מחייבנו עוד לזימון: **אילו מייתו לי ארדיליא ונוזליא לאכא.** שמואל מניניו עליו ארדיליא בקטנה סעודה והן כמהין ופטריות ולרב היו מניניו גוזלות. ושמואל היה קורא לרב אבא לכבודו: **מי לא אכלינן.** הלכך לא גמרה סעודתם ומצטרף: **עיקר שבסעודה.** אחד מאותן שהיו בתחלת ההסבה: **הא לא מזי ליה.** והוא לה ברכת זמון הבאה בעבירה וכתיב (תהלים י) בוצע ברך נאץ ה' ואמר מר (ב) (נכ"ק דף לד.) הרי שגזל סאה של חטים וטחנה ואפאה וברך עליה אין זה מברך אלא מנאץ: **דמאי.** חטין הלקוחים מע"ה בפקר עשרן בפקר לא עשרן: **אכסניא.** חיל של מלך שמעול על בני העיר לזונם בשונם ממלחמתו והרי הם כעניים לפי שהם שלא במקומם: **מאכילים אם העניים דמאי.** דרוש עמי האדם מעשרים הם ומומרת דרבנן בעלמא הוא: **שהקדימו בשבלים.** לו קדם את הכהן ונטל מעשר בשבלים קודם שנטל כהן תרומה גדולה והכהן היה לו ליטול תרומה גדולה תחלה מ' מכ' דרחמנא קרייה ראשית[ו] וכתיב (שמות כב) מלאתך ודמעך לא תאחר ממלאת תרומה גדולה של כהן מתוך המעשר הזה אחר מתמשים שבו לנד מתרומת מעשר שעל הלוי לאפרש תרומה ממעשרו: **וכדרבי אבבו.** אשמעינן מתני' דהכי הוא דלדבי אבבו דפטור ליה לוי לגוי מתרומה גדולה שבו: מכל

אמרתי לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן המעשר אמר ליה[ו] רב פפא לאביי אי הכי אפילו הקדימו בברי נמי אמר ליה עליך אמר קרא מכל

ולא בידים מזוהמות רבין ואביי הוו קא אזלי באורחא קדמיה חמריה דרבין לדאביי ולא אמר ליה ניזיל מר אמר מדסליק האי מרבנן ממערבא גם ליה דעתיה כי מטא לפתחא דבי כנישתא אמר ליה ניעל מר אמר ליה ועד השתא לאו מר אנא אמר ליה הכי אמר רבי יוחנן אין מכבדין אלא בפתח שיש בה מזוזה[ג] דאית בה מזוזה אין דלית בה מזוזה לא אלא מעתה בית הכנסת ובית המדרש דלית בהו מזוזה הכי נמי דאין מכבדין אלא אימא בפתח הראוי למזוזה אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב אין המסובין רשאין לאכול כלום עד שיטעום הבוצע יתיב רב ספרא וקאמר לטעום איתמר למאי נפקא מינה שחייב אדם לומר בלשון רבו ת"ר ישנים ממתינין זה לזה בקערה שלשה אין ממתינין הבוצע הוא פושט ידו תחלה ואם בא לחלוק כבוד לרבו או למי שגדול הימנו הרשות בידו רבה בר בר חנה הוה עסיק ליה לבריה בי רב שמואל בר רב קטינא קדים ויתיב וקמתני ליה לבריה אין הבוצע רשאי לבצוע עד שיכלה אמן מפי העונים רב חסדא אמר ימפי רוב העונים א"ל רמי בר חמא מ"ש רובא דאכתי לא כליא ברכה מיעוטא נמי לא כליא ברכה א"ל שאני אומר כל העונה אמן יותר מדאי אינו אלא טועה: ת"ר אין עונין לא אמן חטופה ולא אמן קטופה ולא אמן יתומה ולא יזרוק ברכה מפיו בן עזאי אומר כל העונה אמן יתומה יהיו בניו יתומים חטופה יתחטפו ימיו קטופה יתקטפו ימיו וכל המאריך באמן מאריכין לו ימיו ושנותיו רב ושמואל הוו יתבי בסעודתא אתא רב שימי בר חייא הוה קמסרהב ואכיל א"ל רב מה דעתך לאיצטרופי בהדן אנן אכילנא לן א"ל שמואל אלו מייתו לי ארדיליא וגוזליא לאבא מי לא אכלינן תלמידי דרב הוו יתבי בסעודתא על רב אחא אמרי אתא גברא רבא דמברך לן אמר להו מי סבריתו דגדול מברך עיקר שבסעודה מברך והלכתא גדול מברך אע"ג דאתא לבסוף: אכל דמאי וכו': הא לא חזי ליה כיון דאי בעי מפקר להו לנכסיה והוי עני וחזי ליה דתנן מאכילין את העניים דמאי ואת האכסניא דמאי ואמר רב הונא תנא ב"ש אומרים אין מאכילין את העניים ואת האכסניא דמאי: מעשר ראשון שנטלה תרומתו: פשיטא לא צריכא אלא שהקדימו בשבלים והפריש ממנו תרומת מעשר ולא הפריש ממנו תרומה גדולה וכדר' אבהו דאמר ר' אבהו אמר ריש לקיש מעשר ראשון שהקדימו בשבלים פטור מתרומה גדולה שנאמר והרמותם ממנו תרומת ה' מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמר ליה דקסבר להו מיסור מיתה ואי נמי באכסניא של נכרים שהטיל עליהם המלך מכל מקום דוקא דמאי אבל טבל לא דאם כן פורע מזון מממונו של כהן: **ואמר** רב הונא תנא ב"ש אין מאכילין. וא"ת כ הונא טעמא דב"ש אתא לאמעבי דהכי פריך בכמה דוכתין ויש לומר דקא משמע לן דאי משכחת תנא דאמר אין מאכילין בית שמאי היא ולא מיתוס לאותה מצוה או בריינתא: אמר

ממנו מעשר אי לא לאפיקך חייב להוציא ממנו תרומה מעשר ונקראת תרומת מעשר של דמאי ובמשנה סוף מסכת מעשר שני יוחנן כהן גדול העביר הודאת המעשר ובימיו אין אדם צריך לשאול על הדמאי ובמסכת סוטה בפרק עגלה ערופה (דף מז:) תניא אף הוא ביטל את הודדי וגזר על הדמאי עמד ותיקן להם הלוקח פירות מעם הארץ מפריש תרומת מעשר ונותנה לכהן וזו הברייתא בתוס' סוטה (ס"פ יג):

מסורת הש"ס

ג) [ועי' תר' יומא יח: ד"ה אמין ותו' מנחות לג. ד"ה ויסלק]. ד) [בדיות פ"ם מ"ג שבת מו. בטוחים ס:]. ה) [מוספתא פ"ה ס"ח ניקין נט:]. ו) [מוספתא מגילה פ"ג הט"ז]. ז) [פסחים קיט:]. ח) [כ"מ פ: מירחין פד: ניקין יכ:] שבת קכ: מירחין לפ. פסחים לה: [קוהב לה:]. ט) דמלי פ"ב מ"ח מירחין ח:]. י) שבת מירחין פסחים סט. יא) ביצה יג:. יב) תמורה ה:. יג) מי' קמן. יד) [נדרים יח:]. טו) [מ"ש מוס' פסחים קו. ד"ה דוקא]. יז) [מ"ש מוס' פוסק נב. ד"ה ויוקן]. יח) [ועי' הטבר תר' מירחין ח: ד"ה ואת מכמיס].

תורה אור השלם

1. וְאֶל הַלֵּוִּים תְּדַבֵּר וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תִקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמַּעֲשֵׂר אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם מֵאִתָּם בְּנַחֲלָתְכֶם וַהֲרֵמֹתֶם מִמֶּנּוּ תְרוּמַת יְיָ מַעֲשַׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר:
במדבר יח כו

הגהות הב"ח

(מ) רש"י ד"ה הא לא מי וכו' ותמר מר. ל"נ ד"ק דמנהדרין:

מוסף תוספות

א. ובתוס' ר"י ש כתב. יש לחלק בין המוציא לקדוש כדאמר' בר"ה פ' ראוהו ב"ד לא יפרוס אדם פרוסה וכו' ולכך יש לעצום קודם אבל קדוש יכול להוציא אע"פ שכבר יצא ולכך אינו צריך שיעצום המברך תחילה. ב. בתוס' ר"י ש כתב. לפי שאז אין נשמעת יפה קריאת התיבה.

מוסף רש"י

שחייב אדם לומר בלשון רבו. פס"ג דמרייהו כי הדדי הוי פירושייהו, פס"ה קלמר ליה כלומן שלמדתיה (בכורות ה:). שלשה אין ממתינין. אין ליריכין להמתין (נ"מ ו:). הבוצע. כגון נפל הכיס שהוא מכרך המולית ואפילו הוא קטן (עס). הוא פרשם ידו. נקערה תחלה לנפת בו את פרוסה המולית (עס). מאכילין את העניים דמאי. לא אפריהו עליהם, ממי שנריכים לחזר על פתח עמי הארץ, ומתמו על ברוב עמי הארץ מעכשיו (שבת סב:) חזומרת בגמרא הוא שהמפרידה בספק מכל, ונני עניים ומכמיה לא הטמיהו דבריהם (סוכה לה: ובע"ז עובדין יז:). ואת האכסניא. חייבת מלכי ישראל המוטלין על גבי ספיריות ריגון להגין עליהם מתריכין ראחלים הן והכי הן בעניים הוחל ולשון נמקומן (פסחים לה: ובע"ז שבת סב: ובדנין יז: לא: וסוכה שם). מעשר ראשון שנטלה תרומתו פשיטא. קס"ד תרומת מעשר שכלי נתן לכהן, וכ"ש תרומה גדולה שיש על ישראל לאפרש הפריש קודם שנתן המעשר לוי (שבת סב:). אלא שהקדימו בשבלים. ישראל היה לו לאפרש תרומה גדולה תחלה, דכתיב (שמות כב) מלאתך ודמעך לא תאחר, מלאתך אלו כהנים ממלן שהמקדים תרומה לכהנים לוקה, ודמעך זו תרומה, שאם הקדים מעשר לתרומה לוקה, והני מילי משנתמרה נכרי לוקה אם הקדים מעשר לתרומה, אבל הקדים מעשר לתרומה כשבלים אינו לוקה (שבת שם). פטור מתרומה גדולה. שהיה לו לכהן ליטול תרומה גדולה תחלה, שהרי קראה ראשית והלוי אחריו מעשר כמה שמעשיר, הא שנטל מעשר תחלה ונתנה שלא הוקדמה תרומה גדולה ממעשרו, ישראל לא יתן לכהן אלא אחר מתמשים כמה שעשיר, ונמצא כהן מעכר, פטור אלא מתרומה גדולה שנמעשר זה (ביצה יג. ובע"ז עובדין לא: ופסחים לה: וחמורה ה:). והרמותם ממנו תרומת ה'. נלוים כתיב נני תרומת מעשר (שבת שם) ופירש ומה היא התרומה, מעשר מן המעשר (ביצה שם). אי הכי אפילו הקדימו. לתרומה, בברי. משמתמרת, נעבר לי מהלי קרא (ביצה שם). עליך אמר קרא. אלא אתמר כן (שם).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com